YÜRÜYEN TAŞ

Güneş doğmak üzereydi. Annesi, minik kuzusuna seslendi:

– Haydi Akkuzu kalk! Herkes uyandı, bir sen uyuyorsun bak.

Akkuzu gözlerini ovuşturarak:

– Tamam anneciğim hemen kalkıyorum. Dün çok yorulduğum için bugün böyle uyuyorum, dedi.

Hemen yatağını topladı. Sonra da elini yüzünü yıkadı. Bu sırada kapı çalındı.

Annesi seslendi:

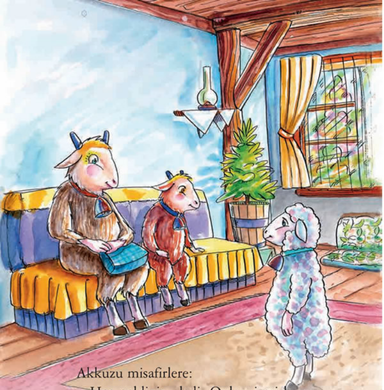
– Oğlum Akkuzu, kapıya bak.

Akkuzu koşarken kapı tekrar çalmıştı:

– Tak, tak!

Akkuzu kapıyı açtı. Karşısında Bozoğlak ile annesi vardı. Çok sevindi onları görünce, neşelendi birden bire.

Akkuzu misafirlere:

– Hoş geldiniz, dedi. Onları içeri buyur etti. Sonra Akkuzu'nun annesi de misafirlerin yanına geldi.

Bozoğlak'ın annesinin o gün çok işi vardı. Bozoğlak, akşama kadar Akkuzular'da kalacaktı. İki arkadaş kahvaltı masasına oturdular. Birbirleriyle yarışarak kahvaltılarını bitirdiler. Birer bardak da süt içtiler.

Kahvaltı bitince Akkuzu sordu:

– Anneciğim, Bozoğlak'la birlikte bahçede oynayabilir miyiz?

Annesi:

– Tabii oynayabilirsiniz, ama oynarken lütfen çok gürültü yapmayın, deyiverdi.

İki arkadaş, neşeyle hemen bahçeye çıktılar. Bahçede sevinçle gezinirken garip bir şeyle karşılaştılar. Akkuzu ile Bozoğlak, şaşkınlıktan oracıkta sanki donmuşlardı.

Bozoğlak sordu:

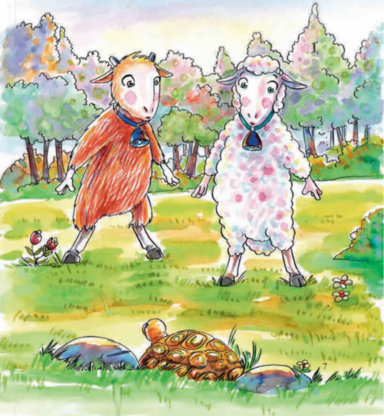
– Akkuzu, benim gördüğümü sen de görüyor musun? Duvarın dibindeki taş yürüdü biliyor musun?

Akkuzu dedi:

– Ben de gördüm yürüyen taşı, ama anlamadım taşların hiç olur mu başı.

İkisi de koşarak, yürüyen taşın yanına gittiler. Onu bir süre seyrettiler. Taş birden durunca da yeniden gitsin diye taşı ittiler. Fakat taş, artık yürümez olmuştu.

Bunun sebebini anlamaya çalışırlarken birdenbire bir ses duyuldu:

– Ne var dı ki beni rahatsız ettiniz sabahtan.

Akkuzu ve Bozoğlak korku içinde birbirlerine baktılar. Bozoğlak bağırdı:

– Haydi kaçalım!

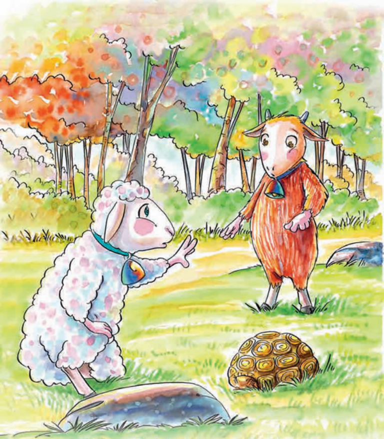
Akkuzu dedi:

– Hayır, Bozoğlak, dur kaçma! Bence cansız bir taşın konuşması çok saçma.

Ardından taşı kaldırıp eline aldı. Bu kez yürüyen taş öfkeyle tekrar bağırdı:

– Çabuk beni yere bırakın! Ben sizin oyuncağınız mıyım? Görmüyor musunuz ben de bir canlıyım.

Akkuzu elindekini hemen yere bıraktı. Taş sandıkları şey, konuşmaya devam etti:

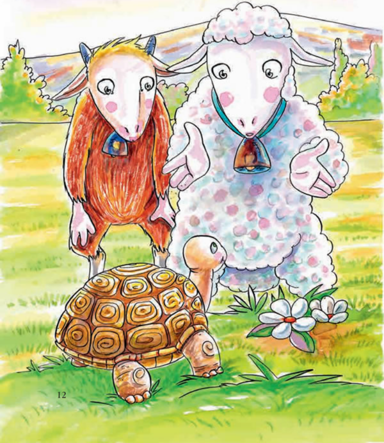
– Benim adım kaplumbağadır. Evimi sırtımda taşırım. O yüzden taşa benzetilirim ve yüküm çok ağırdır.

Akkuzu çok utanmıştı. Kaplumbağayı tekrar eline alarak:

– Biz sizi taş zannetmiştik, dedi. Ondan defalarca özür diledi.

Meğer kaplumbağanın yaşadığı yerde yiyecek bir şey kalmamış. Aç hâliyle bir haftadır yoldaymış. Bir marul yaprağı için yedi gün boyunca yol almış. Ancak henüz rızkını bulamamış.

Akkuzu kaplumbağaya sordu:

– Size marul getirsek yer misiniz?

Kaplumbağa cevap verdi:

– Hem yerim, hem şükrederim. Sahiden getirir misiniz?

Akkuzu hemen eve gidip kaplumbağaya marul yaprağı getirdi. "Bismillah!" diyen kaplumbağa marulları yemeye başladı. Kısa sürede marul yaprağını bitirdi. Bir güzel doyunca da durup "Elhamdülillah!" dedi.

Bozoğlak atıldı:

– Biz de yemeğe başlamadan önce "Bismillah!" yemeği bitirince de "Elhamdülillah!" deriz.

Kaplumbağa, Bozoğlak'a gülümseyerek:

– Bizi yaratan Rabbimizi hep analım. Besmelesiz yemeğe başlamayalım. Karnımızı doyuran Rabbimize şükretmeyi unutmayalım, dedi.

